

PETR HÁJEK: MÁME KRVAVÉ RUCE: PŘESNĚ PŘED 20 ROKY JSME NAPADLI SRBSKO. JEHO OSUD MŮŽEME PROŽÍT SAMI. NATO ANI EU NÁS NEOCHRÁNÍ. SPÍŠ NAPADNOU. HORŠÍ NEŽ ZLOČIN JE CHYBA. JAK Z TOHO PRYČ? TYRAN NASLOUCHÁ. CHYTRÉMU NAPOVĚZ

- CZ24 News | 27. března 2021

Petr Hájek připomíná ostudné výročí, v jehož světle dokonale vidíme, kde jsme se ocitli „prodání“ do NATO a EU, z nichž napohled není cesta ven

Dnes je to přesně dvacet roků od chvíle, kdy na našich rukou ulpěla krev, která dodnes „křičí do nebes“. Poprvé ve svých dějinách naše republika zaútočila na jiný stát. Na zemi, která ji neohrožovala. Na zemi přátelskou a vpravdě bratrskou. Na zemi, která se jako jediná v Evropě ozvala, když nás v roce 1938 v Mnichově naši „spojenci“ spolu s Hitlerem a Musolinim „stříhali dohola“ a v Bělehradě se u naší ambasády tísnily davy Srbů hlásících se do československé armády. Na zemi, kde se v roce 1968 konaly statisícové demonstrace proti okupaci Československa vojsky Varšavského paktu.

Právě na tuto zemi jsme spolu s dalšími interventy 24. března 1999, bez vyhlášení války, bez souhlasu OSN zaútočili, abychom bratrským Srbům potvrdili známé ďáblově rčení, že „veškeré dobro musí být po zásluze potrestáno“. Byli jsme v NATO teprve pár dní (od 12. 3. 1999) – a již jsme souhlasili s bestiálním, ničím neospravedlnitelným bombardováním Srbska. „Humanitárním“, slovy tehdejšího prezidenta Václava Havla. Následná okupace skončila – i s naší pomocí – ukradením

historického srbského Kosova ve prospěch albánských guerill a přijetím Černé hory do NATO.

Zavražděny byli tisíce lidí, zcela zničena srbská infrastruktura a průmysl. Přitom již po třech dnech bombardování bylo vyraženo veškeré srbské letectvo. Útoky na civilní cíle – průmysl, továrny, energetická zařízení atd – však pokračovaly dalších pětasedmdesát dní. Letadla NATO svrhla na Jugoslávii při více než jedenácti tisících útocích 23.000 bomb a raket o celkové hmotnosti přes 6.000 tun. Materiální škody dosáhly více než 50 miliard (tehdejších) dolarů – při dnešních cenách by to bylo zhruba desetkrát tolik. Avšak škody na naší národní duši jsou nevyčíslitelné – a nesmazatelné.

Sláva s krvavou Madlou

Ke dvaceti letům našeho „zajetí“ v NATO – pod jehož hlavičkou tehdy Spojené státy (kryté také naším „křovím“) na Srbsko zaútočily – proběhlo na Pražském hradě před pár dny velké slavnostní soaré. Zahájila jej svým projevem „krvavá Madla“. To přízvisko si Madeleine Albrightové vysloužila právem. V době přepadení Srbska byla americkou ministryní zahraničí v Clintonově vládě a spolu s Hillary C. byla hlavním strůjcem ideje této odporné agrese. Je příznačné, že když její židovská rodina utíkala z Prahy před Hitlerem, vzali to právě přes Srbsko, které je zachránilo. A ještě příznačnější, že si „vděčná“ ministryně Madla na dobytém srbském území rozjela skvělé kšefty. Geny holt nevyčůráš.

Prezident Zeman (v době našeho přijetí do NATO a okupace Srbska předseda vlády) dospěl jako jediný k nějaké „reflexi“. Mrtví ani živí Srbové si za to sice nic nekoupí, ale Pán Bůh zaplat alespoň za jeho konstatování, že schválit agresi byla chyba. Z členských zemí jsme sice prý byli poslední, kdo řekl Bombardujme – ale řekli jsme to, a ze spoluviny na zločinu nás to nevyvazuje. Bylo by jistě složité, kdyby nový členský stát zkrřížil Americe dávno rozhodnuté plány na dobytí klíčové země Balkánu (kromě jiného jako nástupiště na Rusko). Našla by se bezpochyby nějaká klička, která by náš nesouhlas ignorovala – právě tak jako ignorovala tehdy i později všechny rezoluce OSN – ale srbskou krev by premiér (a přes něj celá naše země) na rukou neměl.

Kola dějin

Nejpozději v té době se nad jiné jasně ukázalo, k čemu a proč byl nutný státní převrat v roce 1989. Posvátný prezident Havel sice okamžitě zlikvidoval naše a slovenské zbrojní podniky, ale na své „odhodlání“ zlikvidovat jak Varšavskou smlouvu, tak Severoatlantickou alianci vzápětí „zapomněl“. Tento podvodník se „sametovou tváří“ pak naopak cenil zuby, jak to šlo. „Humanitárním bombardováním“ Srbska počínaje a třeba výzvou k invazi do Iráku konče. Jenže to už byl „zavěcen“ – v očekávání, že se stane „hlavou EU“ a možná celého přilehlého vesmíru. Prozřetelnost s ním však měla jiný záměr – a na tu ani „Dášeňka“ a dokonce ani Spojené státy (americké i evropské) kupodivu nemají. Jistě na to brzy přijde i paní Madla. Neb všeho do času.

Ale tehdy se „kola dějin“ valila ještě napohled nezastavitelně: falešný prorok Fukuyama si brzy mohl své „epištolý“ o konci historie strčit... no řekněme do šuplíku. Po americko evropském ovládnutí Balkánu se již rýsovalo 11. září. Podle dosažitelných informací se jeho plány začaly rodit ve washingtonských bažinách zhruba současně se vznikem EU (1. 11. 1993, Maastricht) – a bylo naprosto lhostejné, kdo v té době bude sedět v Bílém domě (což platilo až do Trumpa). A pak šup! – a už jsme byli v Afghánistánu. Fór, který si vůči nám nedovolili ani Sověti za předchozí totality. Ta současná se ukázala vynalézavější.

Horší než zločin

Je tragické, že ani prezident Zeman nedokázal vyvodit ze své „srbské chyby“ obecnější závěr. Jeho „muslimská slepá skvrna na sítnici“ mu velí, že machometáni mohou za všechno, a že pokud je

nevybijeme, vybijí oni nás. Nic proti obraně naší civilizace před islámem. Jenže nevidět, že to byli právě americké a evropské „elity“, které podaly ďáblu pomocnou ruku, je slovy Maurice de Talleyranda „horší než zločin, je to (opět) chyba“. V rámci šíleného plánu na ovládnutí světa (tzv. Nový světový řád) provedou cokoli. 11. září bylo v tomto směru pouze pověstným „výstřelem z Aurory“ pro novou bolševickou revoluci – tentokrát na Západě.

11. září totiž teprve „mezinárodní muslimský terorismus“ stvořilo. Dalo mu výraz, podnět a energii. Americký agent Usáma bin Ládín byl jen hollywoodskou komickou figurkou pro uvedení největší „operace pod falešnou vlajkou“ v moderních dějinách. Když komický „expediční sbor“, v nějž se vstupem do NATO změnila naše armáda, pomáhá udržovat protektorát USA ve vzdálené zemi, nebojuje za naši svobodu, jak se (patrně autenticky a opravdově) domnívá vrchní velitel ubohých zbytků naší „armády“, ale činí totéž, co dělal v Srbsku. A schvalovat to je – no prostě horší, než zločin.

Bolševický kabát ze lží

Problém je v tom, že napohled nemáme, jak se z těchto problémů dostat. Samozřejmě, Miloš Zeman, ať je jakýkoli, představuje sám o sobě ještě zážrak. Být na Hradě v této době nějaký Drahoš (Čaputová), bylo by všechno nesrovnatelně horší. Jenže Zemanova utkvělá představa (kterou z jiných důvodů rád sdílí premiér Babiš, dnes již „zaměstnanec Langley“, CIA), že naše členství v NATO a v EU nemá alternativu, nás bude permanentně stavět před podobné situace, jako byla ta s invazí do Srbska. NATO navzdory všem slibům a dohodám dál (spolu s námi) obkličuje Rusko – právě tak jako navzdory všem poinvazním slibům o „nedotknutelnosti srbských hranic“ anektovalo (spolu s námi) Kosovo. A invazi do dalších zemí neschvaluje prezident, ale premiér, vláda.

Jedinou cestou by bylo NATO i EU co nejdříve opustit. Soudruzi generálové (Petr Pavel, Jiří Šedivý a spol.), když se na Západě z komunistů „přeškolili“ na demokraty, vykládají, že to není možné. Že pouze NATO a „článek 5“ Washingtonské smlouvy nám zaručuje bezpečnost. Šíří spolu s většinou médií lež jako věž („fake“ teď říkají tomu, co předtím nazývali stejně oddaně imperialističeská prapaganda): Prý by NATO reagovalo jako jeden muž a bezpodmínečně by přišlo na obranu jakéhokoli člena. Jenže ten článek ve skutečnosti říká, že ostatní členské státy si v případě napadení jiného členského státu zvolí takovou reakci, kterou samy uznají za vhodnou. Nic víc. Doslova:

„...Dojde-li k ozbrojenému útoku proti jedné nebo více z nich, každá z nich neprodleně podnikne takovou akci, jakou bude považovat za nutnou...“ Nemluvě o tom, že tato „smlouva“ má také článek 1, který na „srbskou operaci“, první náš čin v NATO, sedí jak... slušně řečeno pozadí na hrnec: *„Smluvní strany se zavazují urovnávat veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být účastný, mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost, a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo použití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli OSN.“*

Jak z toho?

Téměř se zdá, že to není možné. Ve skutečnosti v dnešní technologické době armádu ani členství v jakékoli vojenské organizaci vůbec nepotřebujeme. Kdykoli můžeme následovat osudu Srbska. Stačila by dobře zorganizovaná domobrana, jejíž zárodky vytvořil již plukovník Obrtel. To pro případ, že se nám přes hranice budou hrnout imigranti, nebo že „evropská armáda“ sem přijde vykonat „policejní operaci“ v bouřící se provincii. Na rakety nedosáhneme. To je věc již zmíněné Prozřetelnosti.

Je ovšem také jasné, že referendum či jiný legální způsob opuštění těchto „mezinárodních

organizací“ žádná dohledná politická reprezentace nepřipustí. Poslední výsměch v podobě návrhu referenda Piráty, socialisty a ANO to dokazuje nad jiné přesvědčivě. A Okamurovci ani komunisté – jediní, kteří v parlamentu s tímto obludným podvodem nesouhlasí – sotvakdy budou mít dostatečnou sílu, aby něco smysluplnějšího prosadili.

Ale jenom čekat na „zásah zvenčí“ – tedy že se EU rozpadne samovolně a NATO odchodem Spojených států – rovněž nelze. Je to spíše z kategorie sci-fi. Něco ale dělat určitě můžeme. Raději se nebudu pouštět do úvah, které se nabízejí. Cenzura, represivní aparát a všechny ostatní nástroje totality nemá smysl bezdůvodně dráždit – jak si ještě pamatuji z dob totality předchozí. Ostatně i Srbové na to jdou po svém. A nevzdávají se – i když jsme je do základů vybombardovali.

Takže jak?

Chytrému napověz.

Zdroj: <https://www.protiproud.cz>